

# Sat Sandesh

2021. december ♦ 54. ÉVFOLYAM ♦ 12. SZÁM

## Tartalomjegyzék

- |    |   |  |
|----|---|--|
| 3  | Lángoljon bennünk az isteni szeretet!   | <i>Sant Rajinder Singh</i>   |
| 8  | Hogyan válhatunk Isten szeretőivé?  | <i>Sant Rajinder Singh</i>   |
| 12 | Formálódjunk jó emberré!  | <i>Sant Kirpal Singh</i>   |
| 21 | Járjon körbe a szeretet kelyhe!   | <i>Sant Darshan Singh</i>  |
| 29 | <i>Történetek</i><br>A híd<br>Karácsonyi ajándék<br>Miért alacsonyítaná le magát Isten? | <i>Ismeretlen szerző</i><br><i>Máté László</i><br><i>Ismeretlen szerző</i> |
| 34 | <i>Gyermekoldalak</i><br>A fenyőfák<br>Karácsonyi meglepetés                            | <i>Linda Jennings</i>  |

## Igazság Üzenete

A Sat Sandesh havonta megjelenő magyar nyelvű folyóirat, amelyet a Sawan Kirpal Publications USA engedélyével az SKRM Magyarországi Közössége ad ki. A folyóirat kiadásának célja: Sant Rajinder Singh, Sant Darshan Singh, Sant Kirpal Singh, Hazur Baba Sawan Singh és az őket megelőző Mesterek tanításának közzététele. Készült a Sant Mat Alapítvány támogatásával.

Az éves előfizetés díja: 7000.- Ft (10 szám jelenik meg, amelyből kettő dupla szám). Számonkénti ára: 500.- Ft.

Megrendelhető: Szabó Zoltánné 3529 Miskolc, Középszer u. 32.

Tel.: 46-366-788, 20-431-8480; E-mail: [erzsike\\_szabo@freemail.hu](mailto:erzsike_szabo@freemail.hu)

A fizetés módja: banki átutalással vagy a bankszámlára történő befizetéssel, a megrendelő nevének feltüntetésével a következő számlaszámra: SKRM MK OTP Miskolc: 11734004-20430863

ISSN: 1217-6176





Sant Rajinder Singh Ji Maharaj

## LÁNGOLJON BENNÜNK AZ ISTENI SZERETET!

**A**z, aki a szó abszolút értelmében szereti az Urat, nemcsak akkor emlékezik Őrá, ha nehézségek adódnak az életében, vagy az imahelyre látogat. Nem csupán akkor ajánl fel imádságot, amikor azt szeretné, hogy a gondok eltűnjenek az életéből. Sant Ravidas nem ilyenfajta szeretetről beszél, hanem arról, amely Isten megismerésére, az Ővele való együttlétre ösztönöz. Ez azt jelenti, hogy teljes szívünkkel, lelkünkkel, valódi odaadással szeretjük Istent.

*Megalapoztam magamban  
az igaz szeretetet Irántad.  
és megszakítottam ezt minden mással.*

E verssorral azt mondja Sant Ravidas: „Ó, Istenem! Ráleltem az igazi szeretetre.” Sant Darshan Singh, aki oly sokat írt a spiritualitásról, ugyanezt érezte Hazur iránt. Az arca min-

dig felragyogott, amikor valahogy szóba került a Mestere. Minden pillanatát Őneki szentelte, és az Ő akaratát követte. A szentek tanácsa az, hogy mi ugyanígy tegyünk.

Darshan Mester hátrahagyta a lába nyomát, és lehetőségünk van arra, hogy ezeket követve éljünk,

mert az biztosan a végcél felé fog vezetni bennünket. Ha betölti a szívünket az igazi szeretet, szenvedély, amely hatalmas erővel vonz bennünket Isten felé, az nagyon felgyorsítja az előrehaladásunkat a szeretet ösvényén.

Az illúziók világa, amelyben élünk, tele van csábításokkal, ragaszkodást kiváltó dolgokkal. A lélek legmélyéből fakadó szeretet viszont azt jelenti, hogy teljes az odaadásunk az Úr iránt, mivel felismertük, hogy az életünkben minden az Ő akarata szerint megy végbe, és mi aszerint kívánunk élni.

A Gurbaniban és a Bibliában ezzel

kapcsolatban az olvasható: „Édes a Te akaratod.” Ez bizony nem mindig vág egybe a mi elképzeléseinkkel. Az emberben gyakran vetődik fel az igény és az értetlenkedő kérdés: „Ezt vagy azt szeretném elérni. Miért ne kaphatnám meg azt, amire annyira vágyom?” „Én elvégeztem a munkám. Szerintem ez jár neked.” Így követelözünk: „Nekem ez mindenképp kell!” Így működik az elménk és az egónk.

Am azok, akik Isten döntéseit elfogadva élnek, ezt annak tudatában teszik, hogy a karmikus adósságainkat valamikor ki kell fizetnünk. Emiatt olykor jó dolgok történnek az életünkben, máskor rosszak. Aki megnyugszik Isten akaratában, az valóban szereti Őt.

A rendíthetetlen bizalom kialakulásához nélkülözhetetlen, hogy legalább egy pillantást vethessünk az isteni Szerelmünkre a bensőnkben. Vagyis személyes benső tapasztalatokra van szükségünk. Ehhez csak a spirituális fejlődésen keresztül juthatunk hozzá. A külső világban nincs semmi, ami által megérezhetnénk ezt a közelséget. A bensőben viszont átélhetjük Isten Fényét és Hangját, a Shabdöt.

Sant Kirpal Singh gyakran kiemelte, hogy intellektuális tevékenységgel a spirituális ösvény nem járható be, és pénzért sem vehető meg. Miként lehet a miénk? Úgy, ha folyamatosan fejlődve rendületlenül haladunk előre a benső ösvényen. A látható és hall-

ható Isteni Életáradat szüntelenül ott zeng bennünk. Ezt kell megragadnunk a figyelmünkkel. Ez a sikeresség előfeltétele, amely az Isten iránt érzett szeretettel együtt hozza meg a vágyott eredményeket. Ezért van nagy hangsúly a szereteten.

Sant Ravidas a himnuszában sok példát hoz fel arra, hogy milyen fajta szeretettel találkozunk a külső világban, ami arra ösztönözhet bennünket, hogy az isteni szeretet felé lépkedjünk.

*Ha Te vagy a hegy, én vagyok a páva.  
Ha Te vagy a Hold,  
a Hold-madár vagyok.*

A hasonlatok értelme az, hogy a hegyek vonzzák a pávákat, keresik azokat, a Hold-madár pedig napkelétől napnyugtáig le sem veszi a szemét a Holdról. Annyira szereti, hogy kitekert fejjel is követi annak járását. Eszébe sem jut, hogy ennie vagy innia kellene, mert amire valóban szüksége van, azt e rajongás által megkapja. Hasonló helyzetben van az, aki nagyon szereti Istent, őt ugyanis nem zavarják meg a külvilági történések, mert a figyelme befelé irányul. Sant Ravidas azt kívánja, hogy így éljünk. Egy további példája így hangzik:

*Ó, Madhav! Abogy Te soba  
nem feledkezel meg rólunk,  
mi sem teszünk ihyet.  
Hiszen, ha nem lebetiünk Veled,  
kinél találánk rá*





*ily hatalmas szeretetre?  
Ó, Istenem! Ó, édes Uram!  
Kérlek, ne hagyd el engem!*

Mialatt ebben az emberi formában élünk, sokszor vétünk hibákat. A törekvéseink is gyakran torkollnak rossz megoldásokba. Utána azt kérjük, hogy Isten bocsássa meg nekünk. A költő szavaival: „Ezért ne szakítsa meg velünk a kapcsolatot, amely már kialakult közöttünk.”

Amikor egy papírsárkányt felengednek, annak zsinórja annak a kezében van, aki azt repteti. Ő az, aki meghatározza a repülés irányát, magasságát. Az életünk egy ilyen papír-

sárkányhoz hasonlítható, amely Isten kezében van. Ha a madzag elszakad, a sárkány esetleg tüskés bokrok közé vagy egy folyó vizébe esik, megsérülhet, és többé nem repíthető fel.

*Ó, Madhav! Ahogy Te soha  
nem feledkezel meg rólunk,  
mi sem teszünk ilyet.*

Hajlamosak vagyunk a hibák elkövetésére. Lehet, hogy egy időre csalódottan elfordulunk az Úrtól, vagy teljesen meg akarjuk szakítani a kapcsolatunkat Ővele. Ám azért fohászkozunk, hogy Ő legyen olyan kegyes és megbocsátó, hogy soha, egy percre se



feledkezzen meg rólunk. Ne nézze a botlásainkat! A tanítvány ugyanis tisztában van azzal, hogy Isten segítségével soha nem juthat célba. Oly nagy erővel bírnak a világi csábítások, hogy önerőből nem lehet kiszabadulni a hatalmuk, befolyásuk alól.

*Hiszen, ha nem lebetünk Veled,  
kinél találunk rá  
ily hatalmas szeretetre?*

Sant Ravidas azt kérdi, hogy mire támaszkodhatnánk, ha elfordulunk Istentől? A válasz az, hogy egyedül Ő a mi igazi jótevőnk, akire minden helyzetben számíthatunk. Az emberi születésünk célja az önvalónk és Isten megismerése, a lelkünk egyesülése Ővele. Ehhez szükségünk van a

szeretetre, amely az erős kapocs közöttünk. Nincs más, aki a segítségünkre lehetne a földi küldetésünk valóra váltásában. Ezért Őhöz szükséges kötnünk az életünket. Tény, hogy megbotlunk, hibázunk, de azért fohászunk, hogy Isten soha ne engedje el a kezünket.

A vers így folytatódik:

*Ha Te vagy a zarándokbeli,  
mi vagyunk a zarándokok.  
Ha Te vagy agyaglámpás,  
mi vagyunk az égő kanóc benne.*

Nyilvánvaló, hogyha a lámpában nincs olaj, a kanóc nem fog égni. Ehhez hasonlóan Isten akaratának követése nélkül semmi sem fog működni az életünkben. Akkor a dolgok rossz irányba fordulnak. Az Ő ke-

gyével viszont még olyankor is meg tudjuk őrizni a nyugalmunkat, ha viszontagságokkal nézünk szembe. Ugyanis a bennünk lévő szeretetre támaszkodva, annak tudatában éljük át a nehéz időszakokat, hogy tudjuk, azok véget fognak érni. Isten szeretői ezeken a nehézségeken békésen mennek át. Sant Ravidas ezután azt kéri:

*Bármerre járok, hadd maradjak meg  
a Te szolgálatodban!  
Te vagy az Úr, és nincs más jótévőnk.*

Mit jelent az Úr szolgálata? Ennek legfontosabb módja az, hogy rendületlenül haladunk Őfelé. Meditálunk. Istennek szenteljük a figyelmünket a simran, Isten neveinek a mentális ismétlésével. Tegyük jól a dolgainkat! Segítsünk azokon, akik támogatásra szorulnak! Legyünk kedvesek, figyelmesek másokhoz! Isten áldásával fizikailag erősen, mentálisan és érzelmi-  
leg kiegyensúlyozottan mások javára tehetünk. Az fontos szolgálat, ha enyhítjük mások szenvedését.

*Bármerre járok, hadd maradjak meg  
a Te szolgálatodban!  
Te vagy az Úr, és nincs más jótévőnk.*

E sorokkal Ravidas azt mondja: „Te vagy a cselekvő, és senki sem hasonlítható Hozzád. Hiszen mindent Te teremtettél meg, az egész mindenséget az összes élő formával együtt. Minden a Te akaratod, parancsaid

szerint meg végbe. Kérlek, hogy állandóan, minden percben viseld a gondomat!” A vers így fejeződik be:

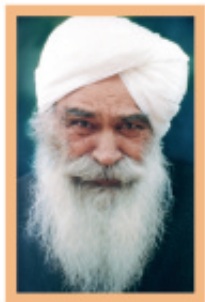
*A Rád emlékezéssel átvágódnak  
a halál kötelei.  
Így énekel, Ravidas, a Te híved.*

A simran ismétlésével az Úr édes emlékezetében tartózkodunk, és a meditációban képesek vagyunk meglátni Isten Fényét, meghallani a Hangját. Ezzel ráhangolódunk a Shabdra, amellyel fel tudunk szárnyalni a benső régiókba.

*A Rád emlékezéssel átvágódnak  
a halál kötelei.*

A benső utazással kiszabadulhatunk a 8,4 millió létforma körfolyamatából. Isten neveinek az ismétlése lecsendesíti az elménket. Ha emellett a testünk is oldott, nyugodt állapotban van, a pontos meditáció révén spirituálisan gyorsan tudunk fejlődni. Az egész bensőnk megtelik Fénnyel, miközben a fátylak fokozatosan lekerülnek a lelkünkről. Ennek köszönhetően tárul fel előttünk a valóság.

Mialatt keresztülutazunk a fizikai, az asztrális, a kauzális és a szuprakauzális szinten, először a lélek mivoltunkat ismerjük fel. Majd megérkezünk Sach Khandba, az igazság birodalmába, ahol a lelkünk a Mesterünkkel együtt belemerül Istenbe. Ezzel mindörökre szabaddá válunk.



Sant Rajinder Singh Ji Maharaj

## HOGYAN VÁLHATUNK ISTEN SZERETŐIVÉ?

**A** benső utazás az Istenre emlékezéssel, a meditációban megy végbe, amelynek célja a végső megváltás elérése. Ez olyan élet, amely arra a szeretetre alapozódik, amit a tanítvány érez Isten iránt. Hogyan fejlődhet ki bennünk ilyen szeretet, hiszen e világban nem látjuk Istent, itt a hangját sem vagyunk képesek meghallani, nem ismerhetjük Őt fel?

A Sant Mat tanítása szerint Isten ismételten elküldi a földi világba a gyermekei valamelyikét, akiket szentként, misztikusokként ismerünk meg, vagy Murshid, tökéletes élő Mester, Satguru, spirituális Mester néven hivatkozunk rájuk. Ők azok, akiknek a segítségével még a mostani földi életünk alatt rálelhetünk Istenre. Ezért a Sant Mat tanítása döntő fontosságúnak tekinti a találkozást az élő Mesterrel. Hogyan lelhetünk rá?

E világon nagyon sokan beszélnek Istenről a különféle együttléteken. Ám nekünk arra van szükségünk, aki a benső ösvény szakavatott ismerője. Hogyan kerülhetünk Ővele kapcsolatba? Sant Kirpal Singh Az Istenember című könyvében ismerteti azokat a jellemzőket, amelyek támpontot nyújtanak annak felismerésében, akit keresünk. Gyakran halljuk: Ha szeretni akarjuk Istent, először legyen bennünk szeretet a spirituális Mesterünk iránt! Hiszen Istent nem vagyunk képesek itt érzékelni, de a Mesterünk fizikai testben él, akit láthatunk, hallhatunk, megismerhetünk, együtt lehetünk Ővele.

Egy igazi tanítvány, aki el szeretné érni Istent, legyen odaadó a Mester iránt! Hazur kitartóan kereste az igaz Mestert, így találkozhatott Baba Jaimal Singhgel. A spirituális Mester segítségével van szükségünk, hogy ne



kóboroljunk továbbra is elveszetten a maja világában. Ő hazavisz bennünket az igazi Otthonunkba. Ő erre kapott engedélyt Istentől.

Egy alkalommal megkérdezték Hazurt, hogy mennyi idő alatt jut el Sach Khandba. Ő becsukta, majd kinyitotta a szemét, és azt mondta: „Ott jártam, és visszajöttem.” Az, aki erre másodpercek alatt képes, ugyanoda bennünket is magával tud vinni. Szóval a tanítvány, aki erre vágyik, önfeladásban, szeretetben, a Mesterébe vetett teljes bizalommal vezesse az életét!

A nagy Mesterek valamikor szintén tanítványok voltak. Az Ő írásait, verseiket olvasva meggyőződhetünk arról, mily nagy volt a Mesterük iránti odaadásuk. Sant Darshan Singh, mint igazi tanítvány sok versében megörökítette, mit élt át minden alkalommal, amikor a Mesterével, Hazurral találkozott. Ha Rá gondolt, a közelébe jutott, megpillantotta, úgy érezte, hogy az egész léggör dalol, a virágok szirmot bontanak, a sötétség tovatűnik, minden fénylővé válik, és a tudatosság magasabb szintjére emelkedik.

Az a Mester kegye, ha a tanítványa képessé válik a testi tudatosság fölé emelkedésre, és megpillantja a bensőjében az Ő sugárzó formáját, amely a beavatáskor helyet foglal a harmadik szemben. Ha fejlődünk a spirituális úton, először a benső csillagos ég, a Hold és a Nap szintjén haladunk keresztül. A Fény ekkor még csak

visszatükröződés. Utána jutunk el a Mester éteri formájához. Ennek érdekében semmit sem kell tennünk. Ez magától következik be, és a többi már az Ő munkája. Fogja a kezünket, magához ölel bennünket, és együtt haladhatunk a szeretet ösvényén előre.

Ahogy Sant Darshan Singh ezt versbe öntötte:

*Valabánszor a Földről  
a Tejútra utaztam,  
minden lépésnél szeretetre letem,  
és szépség ragyogott minden pillantásban.*

A benső utazásunk során egyre több szeretetben és szépségben lesz részünk, mialatt az egyre finomabb, éteribb szinteken átutazunk. Olyan Fényeket láthatunk, amelynekhez hasonlók sincsenek a földi világban. Akkora boldogságot, üdvösséget élünk át, amelyről korábban fogalmunk sem lehetett. A szentek magyarázata szerint e földön a Mester és a tanítványa között igazi szeretet szövídik. Ezt az állapotot így festette le a költőszent az egyik versében:

*Elszökve a csillagok szeme  
és a virágok pillantása elől,  
két szív találkozott  
a tovatűnő éjszakában.*

Ha felszínesen olvasunk el egy ilyen verset, romantikus vallomásnak érezhetjük. Ám Darshan Mester itt a benső találkozást mutatja be. A „to-

vatűnő éjszaka” hivatkozás az „amrit velára”, a Nektár áradása idejére, a 3 és 6 óra közötti időszakra. A „két szív” a lelkünk és Isten, akivel a Mester kegyével találkozunk. Régen az emberek a kora reggeli órákban meditáltak, amikor pirkadni kezdett. Ezt az időszakot „brahm muhurát” névvel is illették, ami a „Nektár ideje.” Miért? Mert ez a napnak a legnyugodtabb, csendes időszaka. Az emberek többsége ilyenkor általában mélyen aludt, ezért ekkor kevés volt a külső zaj. Azokban az időkben nagyon sokan éltek kis településeken, sőt erdős vidékeken. Hajnal előtt még a madarak sem csicseregtek. A kunyhókban élők számára 3 óra körül még nagy volt a csend.

*Elszökve a csillagok szeme  
és a virágok pillantása elől...*

Mi történik akkor, amikor meditálunk? A simran ismétlése lecsendesíti az elménket, így könnyebbé válik a testünk nyugalomba helyezése, és az öt érzék, a hallás, látás, szaglás, tapintás és ízérezkelés működésének a fel-függesztése.

Még így sem könnyű az elménk lecsendesítése, de a simran ismétléssel lassan, fokozatosan csökkennek a gondolatok. Ekkor magunk előtt megpillantjuk a felvillanó fényeket. Ezeket áthaladva jutunk el a csillagokkal borított éghez: „Elszökve a csillagok szeme elől...” haladjunk tovább, jussunk túl a benső Holdon

és Napon is! Akkor fogjuk meglátni a Mesterünk sugárzó formáját, aki benső utazásra visz bennünket. Ennek sok szintje van: így a négy, a nyolc, a tizenhat levelű lótuszé. Erre vonatkozik ez: „elszökve a virágok pillantása elől.”

„Két szív találkozott a tovatűnő éjszakában”, és a fizikai szintről az asztrális, kauzális, szuprakauzális szinten átutazva együtt megérkeznek Sach Khandba, ahol a lélek az utastársával, a Mesterrel együtt belemerül Istenbe.

Ez az egyetlen versszak a benső utazás egész kezdeti szakaszát illusztrálja. A szavak a külső világból származnak, ami megkönnyíti a megértésüket. Kevés szóval sok mindent elárulnak a benső világról, valamint arról, hogy a pirkadat ideje a legjobb a meditáció megkezdéséhez. Az elménk és a testünk csendjében, miután túljutunk a kezdeti látványokon, és megérkezünk a Mesterünk benső formájához, ott nem állunk meg. Ő visz el bennünket az ezerlevelű lótusz szintjére, az asztrális világ középpontjába, de innen is továbbhaladunk.

Arra van szükségünk, hogy eljussunk az élő tökéletes Mesterhez. Ha egy spirituális vezető csak az első vagy a második benső szintig jutott el, bennünket is csak eddig tud elvinni. Ezért van szükségünk a Satgurura, arra, aki teljesen jártas a bensőben, egyébként nem érhetjük el a végső célt. Nagyon sok az akadály, a kanyargó alagút, a zsákutca a másik vi-

lágban, továbbá olyan dolgok, amelyek könnyen törbe csálhatják a lelket. Baba Jaimal Singh és Swami Ji is ír arról, hogy mily sok lélek él a negyedik, a szuprakauzális szint fogságában. Sírnak és könnyörögnek, hogy a Mester vigye őket magával Sach Khandba.

Ezzel kapcsolatban is arra emlékeztetnek bennünket a Mesterek, hogy a fizikai testünkben végzett meditáció gyümölcsei sokkal nagyobbak, mint amihez egy bensőben élő lélek ezzel elérhet. Ott ugyanis az előrehaladás több időbe telik. Ezért is fontos, hogy még a földön találjunk rá elegendő időt a spirituális gyakorlatokra. Így a Mester kegyéből biztosan célba jutunk. A szentek ismételten emlékeztetnek bennünket arra, hogy megismerhetjük és elérhetjük Istent.

Határozzuk el, hogy a nagy Mesterek tanítását a maga teljességében beleültetjük az életünkbe! Az nem használ, ha az egyik fülünkön be, a másikon kimegy, amit hallunk. Hol találhatunk rá az igazi édességre? A tökéletes Mester élete és lényé telített vele. Mi történik akkor, amikor együtt vagyunk Óvele? Minden külső szomorúság ellenére boldogok vagyunk.

Mi gyakran találkoztunk Sant Kirpal Singhgel vagy Sant Darshan Singhel. Voltak közöttünk olyanok

is, akik még Hazurral is együtt lehetnek. Ilyen alkalmakkor mi történt? Az összes problémánk elszállt. Miért? Az Ó édességük eltüntette a mi keserűségünket. Miután a szeretetük átölelt bennünket, az összes nehézségünk, fájdalmunk, boldogtalanságunk tovaszállt.

Fontos tehát, hogy igazi szeretetet tápláljunk magunkban a Mesterünk iránt! Ez ugyanis befelé fog vonzani bennünket. Egy tökéletes Mester nem magához akar kötni bennünket, hanem Istenhez. Ő e folyamatban a katalizátor szerepét tölti be. A kémiai tanulmányainkból tudhatjuk, hogy amikor két elem nem képes vegyülni, katalizátort alkalmaznak.

Ehhez hasonló a mi állapotunk is. Ott van bennünk a lelkünk és Isten, de az elménk falként áll közénk, azért nem tudunk találkozni egymással. A spirituális Mestert látjuk a fizikai világban, és szeretet bontakozik ki bennünk Óiránta. Ez a világ mocsarából befelé húzza a figyelmünket, és az Ó támogatásával végül eljutunk Istenhez. Erre emlékezzünk egy tökéletes Mester születésnapjára! Legyünk tisztában azzal, hogy a Mestererő mindig velünk van, és a kegyével minden, így a végső célunk is elérhetővé válik! Építsük az életünket erre a szeretetre, amellyel beteljesültté válhat a létezésünk!



Sant Kirpal Singh Ji Maharaj

## FORMÁLÓDJUNK JÓ EMBERRÉ!

**M**inden szent arról beszél, hogy az emberi születést nagyon nagy szerencsével nyerhetjük el. Úgy tekintik, hogy a 8,4 millió életforma közül ez a legmagasabb szint. Emberként nemcsak az a feladatunk, hogy gondját viseljük a testünknek, felneveljük a gyermekeinket, vagy világi vagyont halmozzunk fel. Ez az életnek csak az egyik aspektusa. Az emberi lény testtel, elmével, intellektussal és lélekkel rendelkezik. Természetesen gondoskodjunk a testünkről, hiszen ez egy igásló, amelyet munkára kell fognunk. Ugyanakkor a fizikai forma Isten temploma is, mert Ő benne él. Tehát tartsuk tisztán, és törődjünk vele!

Ez azonban csak az egyik kötelességünk, és nem az egyetlen feladatunk. A legfontosabb teendőnk valami más. Vajon mi az? A lelkünk megszámlálhatatlan életek óta él Istentől elválasztottan. Ennek a teljes időtartama felbecsülhetetlen. A teremtés kezdete óta sok kis- és nagy megsemmisülés ment már végbe, és e felmérhetetlen idő alatt a lelkünk nem volt képes visszatérni Istenhez. Ezért ebben az életben az előttünk álló cél a Teremtő megtalálása. A léleknek vissza kell térnie a Forrásába, ahonnan ered. Ez a legfontosabb cél vagy eszmény, ez az emberi lény egyedülálló küldetése.

Amikor a szentek eljönnek a világba, azt tanácsolják, hogy törődjünk a testünkkel, és jó dolognak tartják az intellektusunk fejlesztését. Ám ne feledkezzünk meg arról, hogy lelkek vagyunk, amelyet újra össze kellene kapcsolnunk Istennel! Ehelyett teljesen belemerültünk a világi tevékenységekbe. A különböző feladataink elvégzése természetesen fontos, de nem annyira, mint Isten megtalálása. A szentek mindig a leglényegesebb tennivalónkra irányítják a figyelmünket, és ezt így fogják tenni a jövőben is.

A satsangokon általában sok szent írásából hallunk idézeteket. Ma Ka-



bir Sahib egyik himnuszáról lesz szó. A megvilágosodott lények nagyon jó megfigyelők. Helyesen látnak mindent, és rámutatnak,

hogy milyen utat szükséges választanunk. Bár mi is látunk, de mégsem tudjuk, hogy milyen a megfelelő életvezetés. A szentek tudatják velünk, hogy miként került a lelkünk ebbe a világba, és elmagyarázzák, hogyan érhetjük el a célunkat még ebben az életben, amiért ezt az emberi születést megkaptuk. Hallgassuk figyelmesen Kabir Sahib himnuszát!

*Miután elhnyerted ezt a testet,  
a lelked otthonát,  
emlékezz Istenre, és meditálj Őrá!*

Tehát megkaptuk az egész teremtés legmagasabb szintű létformáját, ami az emberi test. Vajon mit kellene vele kezdenünk? „Emlékezz Istenre, és meditálj Őrá!” Azzal az Erővel kell keresnünk a kapcsolatot, amely mindent fenntart, megalkotta a testünket is, és minden részecskét éltet a teremtésben. Irányítsuk a figyelmünket a Teremtő felé, aki létrehozott bennünket, éltet, és működteti, felügyeli a lelkünket a fizikai formánkban. Minden ember előtt különleges, nagyszerű cél lebeg. Megtudhatjuk, honnan származik a lelkünk, és miért esett csapdába a fizikai világba.

A lelkünk valaha Isten ölében lakozott. Vajon hol található ez a hely? Honnan ereszkedett alá a fizikai világba?

*Ó, lélek! A te valódi Otthonod  
ott található,  
ahova ez a test nem mehet veled.  
Te annak a magasztos régiónak  
vagy a lakója, abonnan alászálltál.  
Most megkaptad az emberi formát,  
hogy megszűntesd  
az elszakítottság állapotát,  
és újra egy lebess Istennel.*

Ezt a munkát csak az emberi testben élve lehet elvégezni. Ebben a formában élve a fennmaradást biztosító cselekedeteink szinte ugyanazon a szinten vannak, mint más élőlényeké. Az alapvető fizikai szükségleteink kielégítése érdekében eszünk, ha éhesek vagyunk, vizet iszunk a szomjunk oltására, védekezünk a hideg és a meleg ellen, örömet és bánatot élünk át, kötődünk az utódainkhoz, és jelen van az életünkben a bujaság, a harag, a kapzsiság és az ego. Ezek az élettevékenységek minden fajnál ugyanazok.

Az emberi lény azonban rendelkezik valami különleges dologgal. Van egy feladat, amelyet más életformában képtelenség elvégezni. Ez a lélek újraegyesülése Istennel, akitől oly régen elszakadt. Ez az egyetlen feladat, amelyet csak emberként tudunk megvalósítani. Ez a legmagasabb célunk az életben. Ennek a valóra váltására kaptuk meg a testet. Ha ezt nem érjük el ebben az életünkben, és helyette minden mással foglalkozunk, akkor vajon ki nevezne bölcsnek bennünket?

\*

*Az Úr neve magasztos, fenséges.  
Ő mindenki megeremtője.*

Ezt hangsúlyozzák a szentek. Vegyük szemügyre az életünket! Mivel telik el az időnk? Ha a világba merülten folytatjuk, akkor újra meg újra vissza kell térnünk erre a színtérre. Vajon meddig akarunk a maja foglyai maradni? Hogyan kaphattuk meg az emberi születés ajándékát? Ne higgyük azt, hogy ez egyszerű, könnyű volt! Tekintsük különleges kegynek! Ez a születés az aranyat érő lehetőség számunkra: a lelkünk újra egyesülhet Istennel. A szentek azt kérdezik, miért vagyunk ilyen öntudatlanok, miért vesztegetjük illúziók közt az életünket?

*Ó, te balandó lény! Azért jöttél ide,  
hogy kincsre lelj.  
Milyen haszontalan  
tevékenységbe bonyolódtál bele?  
Az élet-éjszakád lassan véget ér.  
Ó, te balandó lény!  
Azért jöttél erre a világra,  
hogy profitálni tudj  
az emberi születésből.  
Mi az az érték, aminek  
a megszerzésére minden esélyed megvolt?  
Meg kellett volna találnod Istent.*

Ez a spiritualitás lényege. Milyen haszontalan tevékenységek kötnek le bennünket? Az ilyen élet olyan, mint a koromsötét éjszaka, amely egyszer

mindenképp halálba torkollik. Milyen értelmetlen cselekedetekkel foglaljuk le magunkat? Ezek egyike sem hozhatja el a megváltást, a megszabadulást. Az életünk éjszakája a vége felé közeleg. Minden szent erre figyelmeztet bennünket. Szeretettel telten azt kérdik:

*Mit csinálsz? Ne maradj öntudatlan!  
Ébredj fel! Válj tudatossá a lelkedre!  
Álomba merülten, illúziók  
közt telnek a napjaid.  
Ó, szív! Ne élj becsapottan,  
megtévesztetten!  
Egy napon Yáma el fog jönni érted.*

Minden spirituális Mester beszél erről. Mi most álomállapotban élünk, és az illúziók hálójában vergődünk. Olyan ez, mintha tudatmódosító szer hatása alatt lennénk, az ilyen emberek ugyanis nem látják tisztán a körülöttingyűk lévő világot. Nem tudják, hogy merre menjenek. Hozzájuk hasonlóan a mi tudatunkat is befolyásolja a káprázat, a hamis világkép. A lelkünk, ez a tudatos teljesség Isten része, de elkábult, megrészegült a fizikai jelenségek természetétől. Mikor fogunk végre felébredni? Az emberként megkapott különleges helyzetünkben itt a legfőbb ideje annak, hogy végre feleszméljünk,

és túlhaladjunk a testi tudatosság szintjén. Ha továbbra is alszunk, veszendőbe fog menni az értékes életünk.

A szentek oly sokféle módon

igyekeznek megértetni velünk, hogyha továbbra is így élünk, akkor semmi előnyünk nem származik az aranyat érő lehetőségből, amelyet megkaptunk. Amikor ők lejönnek a fizikai szintre, felteszik nekünk a kérdést: „Mit csinálsz? Ébredj fel! Meddig akarsz még szenderegni?” Nem fogjuk újra meg újra megkapni az emberi születés ajándékát, ezt most kell a javunkra fordítanunk. Ha nem vágunk neki a benső utazásnak, akkor erre ki tudja, mikor lesz újra esélyünk. Így az életünk haszontalanul múlik el.

A spirituális Mesterek sokféle módon igyekeztek ezt megértetni velünk. Az érett gyümölcs, amely leesik a fáról, már nem tehető vissza oda. Az emberi születésünk az érett gyümölcs. Rajtunk múlik, hogy megtaláljuk-e Istent. Azért kaptuk ezt a formát, hogy beteljesítsük a küldetésünket. Az érzékek szintje fölé szükséges emelkednünk, hogy összekapcsolódhassunk a Teremtőerővel. Egyébként megmaradunk a karma kerekében. Ki tudja, mikor fogjuk újra megkapni az emberi testet?

Ez a lényegi kérdés. Mi vajon a felébredés módszere? Sajnos, nem szentelünk figyelmet ennek a kérdésnek, pedig a szentek élénk tárják a lélek-vándorlás egész történetét. A szentek nagyon jó megfigyelők, és nyitott szemmel látják a világot. Mi csak sodródunk az árral. Aki egy ilyen folyó partján áll, látja, mennyire szánalomra méltóan kiszolgáltatott a helyzetünk. Vajon a végső pillanatban

a megbánáson kívül mi marad nekünk? A halál idején ugyanis már tisztábban látunk, és fájó szívvel kérdezzük meg magunktól: „Ó, mit tettem?” Ám ennek ekkor már nincs értelme. Az eltávozás után az ilyen lélek benne marad a karma kerekében. A gondolatok, a figyelem rossz iránya miatt lesz ez valaki végzete. Aki viszont úgy él a világban, hogy közben afölé emelkedik, vagyis felébred, az mindenben Istenre fog ráismerni. Ilyen esetben nincs az az erő, amely képes lenne újra behúzni a káprázat függönyét a szemünk előtt. Az ilyen ember a szó valódi értelmében szabaddá válik.

Szóval, az emberi születés Isten csodálatos ajándéka. A szentek szüntelenül arra emlékeztetnek bennünket, hogy most kell valóra váltanunk a legmagasabb célt. Mi értelme van annak, ha az egész világot elnyerjük, de elveszítjük a lelkünket? Mi az emberi lét értelme, ha a cél, amiért megszülettünk, nem teljesedik be? Mi haszna van annak, hogy minden időnket a világ tárgyainak a gyűjtögetésére fordítjuk, de nem sikerül megtapasztalnunk a lelkünket? Ha nem találkozunk Istennel, az egész földi életünk veszendőbe megy.

Ott van bennünk az Erő, amely ezt a testet működteti. Aranyat érő lehetőséget kaptunk, amellyel élve visszahúzhatjuk a lelkünket a külső kötöttségeitől, és összekapcsolódhatunk Istennel a bensőben. Ez az, amit eddig még nem tettünk meg.



Az emberi forma a legmagasabb szint az egész teremtésben, a 8,4 millió életforma között. Minden más faj a mi szolgálatunkra teremtődött, és mi e létra legmagasabb fokán állunk. A földi létünk küldetése a lelkünk belemerítése Istenbe. A szentek tehát elmondják, hogy hatalmas ajándékként kaptuk meg ezt a szép testet.

*Még az istenségek is arra vágnak,  
hogy ezt megszerezhessék.  
Tegyük spirituálisan  
pezsgővé ezt a testet,  
és az Úr szolgálata legyen  
a gondolatainkban!*

Az összes bensőben élő lénynek az emberi születés a vágyott cél. Különleges kedvezménnyel jutottunk hozzá. Minél gyorsabban fejlődünk spirituálisan ebben a testben, annál

hamarabb érjük el az örök Otthonunkat. Kétségtelenül sok a kísértés ebben a világban, de ugyanakkor hatalmas engedményt is kaptunk. Aki ellen tud állni ezeknek a csábításoknak, és képes az érzékek fölé emelkedni, az rálel az örök életre. Számukra a világba való jövés-menés befejeződik. El fognak érni egy olyan szintet, ahol még az istenek és istennők is meg fognak hajolni előttük.

Ha viszont az egész életünkben csak a külvilág ügyes-bajos dolgaival foglalkozunk, és anyagi javakat igyekszünk megkaparintani, akkor eltékozoljuk az életünket. A szentek megtanítják nekünk, miként fejlődhetünk spirituálisan, hogyan egyesíthetjük a lelkünket Istennel, és mi módon válhatunk az Úr szócsovénév. Maradjunk meg a vallásunkban, de közben lan-kadatlan szorgalommal szolgáljuk a



lelkünket! Királyoknak és alattvalóknak, gazdagoknak és szegényeknek, mindenkinek el kell végeznie ezt a feladatot. Megkaptuk ezt az emberi testet, amely nagyon értékes és különleges.

Miután a miénk lett ez a felbecsülhetetlen értékű lehetőség, annak célját be kell teljesítenünk. A gazdagok és a szegények, mindenki belemerül a külvilág dolgainak a hajszolásába. A szegények csak a fizikai nyomorúságukra tudnak gondolni, a gazdagok e világ örömeit élvezik, a királyokat pedig lefoglalja az uradalmuk irányítása. Ám mindeközben egyikük sem találja meg az igazságot. A testük fenntartása foglalja le őket, vagy a társadalmi kapcsolataikat építgetik, esetleg politikai ambíciókat deldelgetnek, de mindegyikük elvesztegeti az életét, mert csak a külvilággal törődnek. Nem fordítanak figyelmet az emberi élet legfontosabb aspektusára. Ezt a munkát csak az emberi testben élve lehet elvégezni.

Akár gazdag, akár szegény valaki, mindenkinek ez a végső célja, ami megvalósítatlan marad, ha a maja világa teljesen leköti a figyelmet. A lakáshoz, amelyet egy napon el kell hagynunk, az elménk segítségével erősen ragaszkodunk. A hellyel pedig, ahova át kell költöznünk, egyáltalán nem foglalkozunk. Hiszen egyszer el kell mennünk innen. Mi azonban ezzel egyáltalán nem törődünk. Szóval, ki nevezhetne bennünket bölcsnek? A halál elkerülhetetlen. Efelől kétsé-

günk sem lehet. Vajon melyik részünk fog eltávozni és hova? Egy kicsit érdemes elidőznünk ennél a kérdésnél.

A világi dolgokban nagyon okosak vagyunk. Bármilyen kis munkánk van, azt meg kell alapozni. Vajon miféle előkészületeket tettünk a spirituális teendőink érdekében? Semmilyen. A gazdagok és a szegények is ugyanabban az illúzióban élnek. A szentek látásmódja más. Ők nagy hangsúlyt helyeznek a spirituális feladatokra. Azt kérik, hogy maradjunk meg a vallásunkban, de ismerjük fel, hogy megtestesült lelkek vagyunk. A legnagyobb munka, amit ebben az életben megvalósíthatunk, az Isten megtalálása. A célunk a lelkünk összekötése a Teremtővel, akitől eonok óta elszakadtan létezünk. A spirituális Mester tisztán látja az állapotunkat. Elmondja nekünk, hogy amikor az anyaméhben voltunk, mielőtt végigéltük a megszületés folyamatát, fejjel lefelé lógtunk. Körülvetve a lelkünket a test szennye, és nagy fájdalmak gyötörték. Folyamatosan fohászokdtunk Istenhez, hogy szabadítson ki bennünket ebből a szármalmas állapotból, és cserébe ígéretet tettünk arra, hogy az életünket csak Őneki fogjuk szentelni.

Az más kérdés, hogy a tudomány mindezt bizonyította-e. Ám a Mesterek ismerik a múltunkat, a jelenünket és a jövőnket, mert mindentudók. Elmesélik nekünk, hogy amikor az anyaméhben nehéz testhelyzetben

voltunk, az anyai test nedvei vettek körül bennünket, állandó forróságot érzékeltünk. Vajon mi volt az az Erő, ami közben védelmet biztosított számunkra? Az Istenerő. Könnyörögtünk a Teremtőhöz, hogy szabadítson meg bennünket ettől az állapottól, és ígéretet tettünk, hogy az Úrra fogunk meditatálni. Ezt az imát Isten meghallgatta, mert Ő mindig nyitott a szív őszinte kiáltására.

Majd számtalan fohász elhangzása után világra jöttünk. Ám amint megszülettünk, minden ígéretünkről megfélekedtünk. Mi történt azután, hogy Isten megszánt, és kiszabadított bennünket ebből a nyomorúságos állapotunkból? Bekövetkezett a teljes felejtés. A baba felsírt, és a lelket magukkal ragadták a világ csábításai. Megfélekedett az Erőről, amely a túlélésében segítette az anyaméhben. Tudjuk, hogy amikor a gyermek megszületik, felsír. Odabent Isten Fénye tartotta életben. Ez volt az életetője. Az Isteni Hang nyújtott számára vigaszt, miközben be volt zárva.

Miután megszületik, elveszíti a kapcsolatát a Fénnyel és a Hanggal. Ez kivétel nélkül így történik.

Ha valamilyen fényforrást tartunk az újszülött vagy kisbaba felé, abba hagyja a sírást. Az is megnyugtatóan hat rá, ha például csengettyűszót hall. Ennek az oka az, hogy ez a két princípium tartotta életben az anyaméhben. Amikor ez a kapcsolat hirtelen megszakad, elkezd sírni. Ha viszont megjelenítjük a fényt és a hangot a

külvilágban, akkor abbahagyja a sírást. Az illúzióknak annyira súlyos fátyla borul rá, hogy megfélekedzik az összes ígéretéről és az Erőről, amely az anyaméhben életben tartotta.

Sukhdev Swami nagy bölcs volt, aki már megszületése előtt tudta, hogy mi vár rá az illúzió világában, ezért nem akart ide eljönni. Tisztában volt azzal, hogy ha ez megtörténik, megfélekedzik az isteni tudásáról. Az, hogy Sukhdev ezt helyesen gondolta vagy nem, annak megítélése nem a mi feladatunk. Az anekdota szerint 12 évig nem jött ki az anyaméhből. Kijelentette, hogy csak akkor hajlandó a világra jönni, ha az illúzió fátyla lekerül a szeméről. A legenda szerint amikor ez megtörtént, Sukhdev Swami végül megszületett. Ugyanabban az időben 10-12 másik lélek is megérkezett a világba, de csak ő rendelkezett rendkívüli képességekkel. Később a dzsungelbe költözött. Sokáig nem jött rá, de a maja valójában őt is becsapta. Aszkétaként élt ott az anyaméhből magával hozott tudásával, de tudjuk, hogy mi történt vele: gögös lett a képességeire. Tökéletes Mester nélkül nincs spirituális fejlődés. Később Janak királyt választotta a Gurujának. Vagyis neki is találnia kellett egy tökéletes, élő Mestert, hogy rálelhessen Istenre.

Aki az emberi testben élve valamikor felismeri a valóságot, ezt csak egy tökéletes Mester segítségével ké-

pes elérni. Ez alapvető, nélkülözhetetlen előfeltétel. A szentek elmagyarázzák nekünk, hogy mily sok ígéretet tettünk az anyaméhben. Majd Isten megszánt bennünket, és a világra jöttünk. Amint azonban magunkba szívtuk a maja levegőjét, az illúzió áldozatává váltunk, és minderről megfeledkeztünk. Bizonyos ösztönök azonban megmaradtak. Ezért van az, hogy lámpafény hatására az újszülött abbahagyja a sírást, és ugyanígy reagál a csörgő hangjára is. A csecsemő figyelme még nem szóródott szét. Öt, tíz vagy harminc percig is bámulják a fényt. Krisztus azt mondta: „Olyanok legyetek, mint a gyermekek!” Az ő figyelmük még képes az egyhegyű fókuszálásra. Amikor azt sikerül megőrizni egy pontban, akkor az stabilizálódik.

Isten Fénye és Hangja eredendően bennünk van. A figyelemnek ez a lehető legtermészetesebb játéka. A szentek tisztán látják, hogy miután megszülettünk erre a szintre, beleragadtunk az illúzióba, és megfeledkeztünk az ígéreteinkről. Csak a fizikai világra maradunk tudatosak. Itt van az anyánk, az éltető anyatej, és egy mind érdekesebb külső környezet. Így a figyelmünk elterelődik a bensőtől, és elkezdett kifelé szétszóródni. Majd azzá leszünk, amik most vagyunk. A szüleink azt kérik tőlünk, hogy tanuljunk. Gyerekként azonban nem akarjuk ezt, és folyton menekülünk előle. Ez azért van így, mert a figyelmünk most már széttöredezett

állapotban van, és fokozatosan a környezet színeire festődünk, amilyenben élünk. Ha a szülők spirituálisan fejlettek lennének, akkor a gyerekeiknek is spirituális hajlamaik lennének. Ám elnézést, de nincs bennünk fegyelem. Sem a szülők, sem a gyerekek életében nincs rendszeresség. A felnőttek sokat alszanak, és reggel 7-8-kor kelnek fel. A gyermekeik követik a példájukat. Ezután reggelizünk, elolvassuk az újságot, és különböző tevékenységekbe kezdünk, sokszor kapkodunk, nincsenek szabályok, fegyelem; a szülők és a gyermekek életéből is hiányzik a benső nyugalom. Így ugyanolyan színekre festődnek, amilyenek a szüleik.

Az amerikai utam során meghívtak egy televíziós interjúra. Ott az mondták nekem: „Tegyük fel, hogy én a Te gyereked vagyok! Hogyan nevelnél engem?” A következőket válaszoltam: „Akik a gyermekeikből jó embereket akarnak faragni, azok először maguk váljanak jókká! A gyerekek szokása, hogy utánozzák a felnőtteket. Ha meditálunk, akkor ők is le fognak ülni velünk gyakorolni. Ne higgyük, hogy ők semmit sem tudnak rólunk! Figyelnek, és mindenben követik a példánkat, akár titokban csinálunk valamit, akár nyíltan. Ne feledjük el, hogy ők azt a mintát másolják, amit eljűk teszünk!”

Az emberek panaszkodva jönnek hozzám, hogy a gyerekük elkanászodott. Ez azért van, mert a figyelmük szétszóródott a külvilágban. Szerin-

tem ezért a szülők a felelősek, ugyanis ők a gyerekeik első tanítói. Az utódok elrontása otthon kezdődik. Aztán iskolába kerülnek, mert sok okból oda kell járniuk. Ott a tanáraik próbálják tanítani őket, de nem hallgatnak rájuk. Menekülnek a kötelezettségeik elől. Ilyen a gyerekek túlnyomó többségének a helyzete. 12 év telik el játékkal, szórakozással, és mindenfelé szaladgálással. A lelkük ereje pedig egyre jobban szétszóródik a külvilágban.

A gyerekek először az édesanyjukhoz kötődnek, aztán ahogy felnőnek, magukkal visznek mindent, amit otthon tanultak. Ezért kellene mindenkinek meditációval kezdenie a napot. Akárhány fős a család, mindenki üljön le meditálni! Gyakoroltassuk ezt a gyermekeinkkel is! Az ő figyelmük hamar vissza fog húzódni, mert még nem nagyon töredezt szét a világban. Ahogy növekednek, ez a szétszórtság egyre nagyobb mértékű lesz, így a meditálás is annál nehezebbé válik. A kisgyermek számára még könnyű a befelé fordulás. Ám ahogy egyre jobban belevész a figyelmük a külvilágba, ami idővel a szokásunkká és a természetünké válik, mind megerőltetőbb lesz annak visszavonása.

Hiszen mi valójában a meditáció? Annyi, hogy becsukjuk a szemünket, és befelé összpontosítunk.

Ha a gyerekek ezt rendszeresen gyakorolják, sokkal hamarabb szereznek tapasztalatot, mint a felnőttek.

Minél intellektuálisabbak vagyunk, annál szerteágazóbb a figyelmünk. Ezen a folyamaton mennek keresztül a gyerekek a 12 év alatt. Honnan kapják a benyomásokat? A szüleiktől és a barátaiktól. Erről ne feledkezzünk meg! Az egyik mondás szerint: „Aki pici korában elkanászodik, azt még a tanároknak is nehéz megreformálni.” Ez még a Guruknak is megerőltető. A gyerekek első tanítói a szüleik. Akik szeretnék megnevelni az apró gyerekeiket, azok előbb a saját életüket formálják jobbra! Nincs semmi értelme a sokféle megleckéztetésnek.

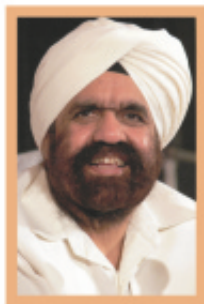
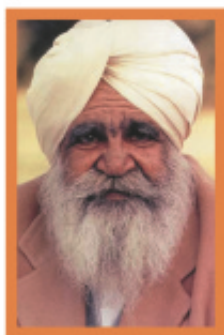
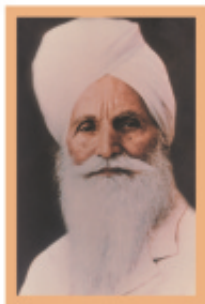
Nézzük meg a következő példát! Valaki becsöngetett egy lakásba, aki az édesapával akart beszélni.

A gyerek bement a házba, és szólt az apjának, hogy jött valaki, aki őt keresi. Az apja azt kérte, mondja azt az illetőnek, hogy nincs otthon. Ismerjük, hogy milyen őszinték a gyerekek. Visszament az idegenhez, és közölte vele: „Az apukám azt üzeni, hogy nincs itthon.” Mi neveljük hazugságra a gyermekeinket. Ők olyanná válnak, amilyen példát állítunk eléjük.

Amikor a baba még az anyaméhben van, magába szívja az édesanyja gondolatait és benyomásait.

Amilyen a társaság, olyan színűre festődünk. Ezt azért mondom el ennyire egyszerűen és őszintén, hogy megoldást nyújtsak erre a problémára. Mindenki sír, amikor beteg. Az egyetlen gyógy mód: Váeljunk jó emberré!





Sant Darshan Singh Ji Maharaj

## JÁRJON KÖRBE A SZERETET KELYHE!

**N**agy Mesterünk, Hazur Baba Sawan Singh, a többi megvilágosodott lényhez hasonlóan isteni megbízatással érkezett közénk. Az a dolguk, hogy az Istentől eonokkal ezelőtt elszakadt, és Őutána vágódó lelkeket újra egyesítsék Ővele.

Hazur maga volt a megtestesült szeretet. A szentek, akik ilyen küldetéssel élnek közöttünk, mindannyiunkra szétárasztják a szeretetüket. Ők nem valamilyen egyedi közösséghez vagy valláshoz tartoznak.

*A Te éneked a Fény és  
az ébredés üzenete,  
amely az egész emberiséghez szól.*

Mindazokat a gondjaikba, a védelmező irányításuk alá veszik, akik menedéket keresnek egy Mesterszent társaságában. Ez független attól,

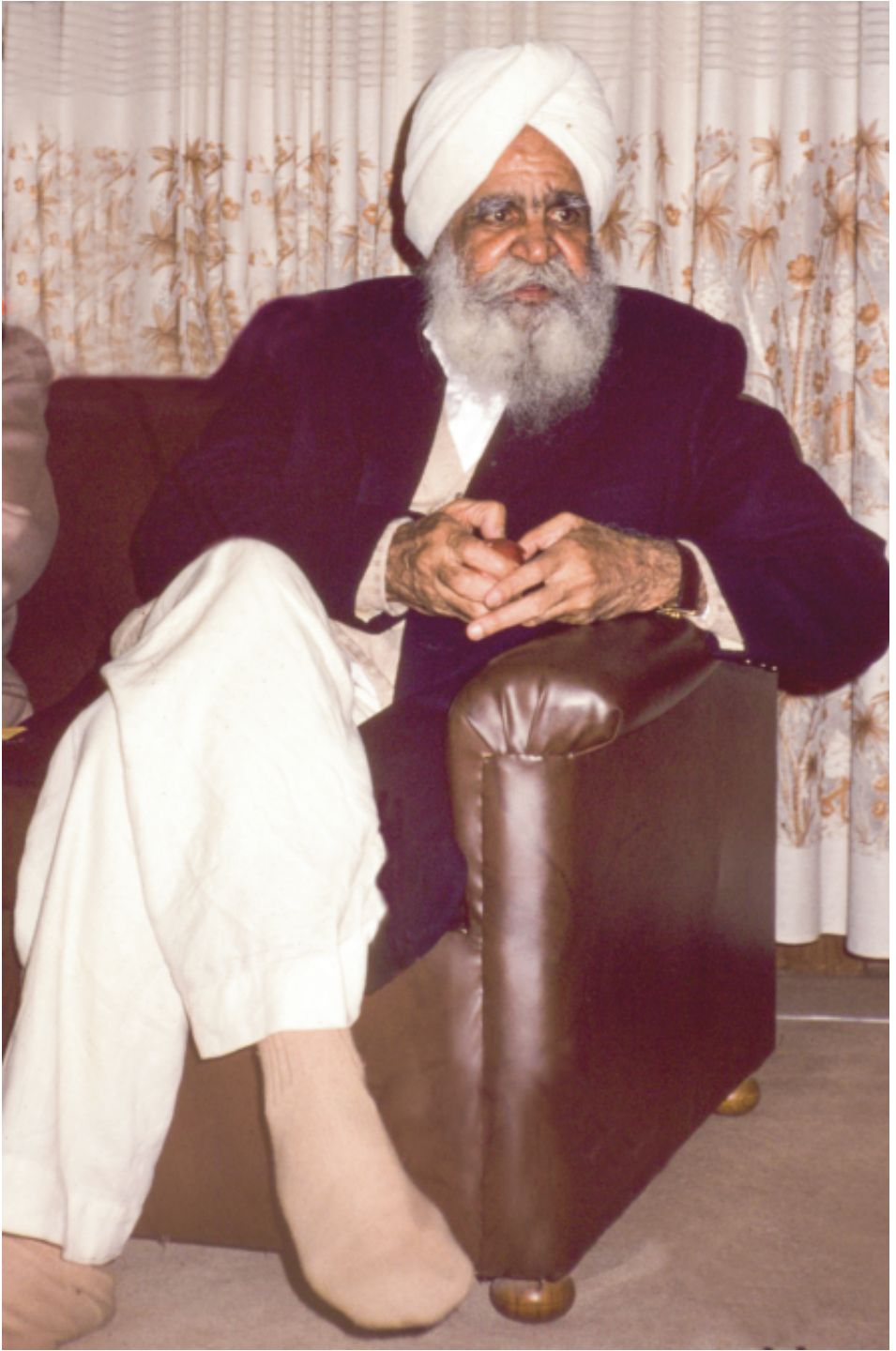
hogy hindu, muzulmán, szikh vagy keresztény vallásúak, milyen a bőrszínük és a szociális helyzetük. Mindannyiunkat részesítenek a bölcsességükben, mivel egyaránt az egy Isten gyermekei vagyunk.

Kabir Sahib azt mondja:

*Az egész mindenség  
az egyetlen Fényből született meg.  
Ezért ki jó, és ki rossz?*

Hazur utasításait követte Sant Kirpal Singh, aki az egész világba szétvitte a tanítást. A Vallások Világkonferenciáinak és az Emberi Egység Nemzetközi Konferenciájának a megszervezésével az Isten és az egymás iránti szeretet nélkülözhetetlen voltára hívta fel a figyelmet.

Az Ő filozófiájának a lényege ez volt:



*Sajátodként ölelj át minden embert,  
és a szeretet zápora hulljon,  
bármerre is jársz.*

Ezt a gondolatot több versemben is belefoglaltam:

*Megtanultam az egész teremtést szeretni.  
A szereteted üzenete  
az életem valódi értelme.*

*Ó, Pohárnok! Mámort  
ajándékozó boroddal  
a szívem kelybét csordultig töltötted.  
Most a szeretetemmel  
az egész emberiséget átölelem.*

Ez olyan szeretet, amely nemcsak az összes emberi lényre, hanem az egész mindenségre kiterjed. A Mester azt kérte, hogy szeressük egymást, és feltárta előttünk a spiritualitás titkait. Az emberi születés ajándékában Isten különleges kegyeként részesülünk. A fizikai test a legnemesebb létforma az egész teremtésben: 'Nar-Narayana Deh', vagyis Isten temploma, a teremtés csúcsa és koronája. Miért? Ugyanis csak emberként rendelkezünk azzal a különleges lehetőséggel, hogy a lelkünk elérheti az egyesülést Istennel. A szentírásokban szerepel az a gondolat, hogy amikor az ember megteremtődött, az angyalokat iránta való engedelmességre utasították. Ráadásul a keresztény barátaink azt mondják: „Isten a saját képmására teremtette meg az embert.”

Maulana Rumi kijelentése így

hangzik: „Isten után mi vagyunk az elsők. Ez az egész történetünk lényege.” Mindebből az derül ki, hogy nagy áldás az emberi születés, amelynek célja az önfelismerés és az egyesülés Istennel. Ha ezt el szeretnénk élni, akkor először is tökéletes emberi lényvé szükséges formálódnunk. A nagy Mesterek ennek a folyamatnak a leckéivel ismertettek meg bennünket. Azokat kell elsajátítanunk. Ha ilyené válunk, akkor egyúttal jó hinduk, muzulmánok, szikhek is leszünk. Ezért parancsoló szükséglet, hogy etikusan, tisztán éljünk. Az erények sorában az erőszakmentesség áll az első helyen. Az önzetlen szolgálatra való készség töltse be az egész lényünket! A meditáció legyen a mindennapjaink része, hogy elérhessük a Léleklefellel való egyesülést!

Hazur ideális élete mindannyiunk számára például szolgál. Az első lecke a brahmacharya, az önmegtartóztatás, az önfegyelem. A nagyon szerény családi élete is minta lehet számunkra. Az életstílusa egyszerű, és mégis fontos volt. A pozitív misztikában hitt. Arra tanított bennünket, hogy az összes világi kötelezettségünknek körültekintően tegyünk eleget. Felelősséggel tartozunk a családnak és a közösségünk iránt, de nemzeti és nemzetközi szintű teendőink is lehetnek. Mindig kiemelte, hogy maradjunk meg a világban, ne kövessük a negatív misztika útját!

Ezt a szemléletmódot Guru Nanak így jellemezte:

*A lótuszvirág érintetlenül lebeg  
a víz felszínén,  
a kacsza szárász tollakkal balad  
a folyó sodrában.  
Aki tudatosan fókuszál a Shabdra,  
az sértetlenül szeli át az élet óceánját.  
Ó, Nanak! Szóljon  
a Naam, ismételjék Isten neveit!*

Vagyis lássuk el az összes világi feladatunkat, de a fontos az, hogy ezt a kötetlenség szellemében tegyük! Ez fogalmazódik meg tömören a pandzsábi mondásban: „Kezünk a munkánál, de a szívünk a Szeretett Lélynél.” Miközben az élet különböző területein elvégezzük a munkánkat, ne feledkezzünk meg a legmagasztosabb küldetésünkről, a lelkünk és Isten megismeréséről! Ennek érdekében állandóan őrizzük meg a figyelmünket Istenen!

Hazur gyakran kérte, hogy látogassunk el a beasi derába, mert így a gyakorlatban is láthatjuk, hogyan szükséges egy igazi tanítványnak vezetnie az életét. Ott azt is megfigyelhettük, hogyan telnek odaadó munkával az Ő napjai. Ha pedig valaki a családi életére volt kíváncsi, annak azt tanácsolta, hogy menjen Sirsába, a szülőfalujába. Ott volt egy birtoka, amelynek a bevételei kiegészítették a jövedelmét. A saját nyugdíjából élt. Az anyagi javai legnagyobb részét spirituális célokra fordította. Ha valaki Sirsába ment, ott nagy vendégszeretettel és tisztelettel fogadták. A helyiek mindent megtettek, hogy a látó-

gató jól érezze magát.

Amikor Sant Kirpal Singh vendégeskedett Sirsában, azt mesélte erről: „Akkora örömmel üdvözöltek ott, hogy igyekeztem mielőbb újra ellátogatni oda.” Egy széken ült esténként, és az összes szomszéd készen állt arra, hogy gondoskodjon róla. Mind arról faggatták, hogy mire lenne szüksége, és örömmel segítettek, amint erre bármilyen igénye merült fel.

A harmadik dolog, ami nagyon jellemző volt Hazurra, hogy állandóan bővítette az ismereteit, a tudását. Nagy hangsúlyt helyezett a vallások összehasonlító vizsgálatára. Gyermekkorától kezdve tanulmányozta a Guru Grant Sahibot, a szikhek szent könyvét, a múltban élt szufik írásait, az ősi történelem emlékeit, a Védákat, a Shastrákat, az Upanishádokat. Amit hasznosnak tartott, azt az olvasmányai alapján beleültette az életébe. A dzsainok és a buddhisták szentírásaihoz hasonlóan a Bibliát is alaposan ismerte. A könyvtárában volt néhány könyvritkaság is, és olyan kézirat-másolat, amelyeket még nem adtak ki. Ő ezekhez hozzájutott, és nagy becsben tartotta őket. Gyakran hallottam Tőle a következőket: „Kedves Barátom! Nagy figyelemmel, tisztelettel olvasd minden vallás szent iratait! Az összes szent, látó, megvilágosodott lény, az összes múltban élt spirituális Mester Isten küldötte.

Hazur élete rendkívül elfoglalt



volt. Gyakran mondta: „Soha ne hagyd munka nélkül az elmédet!”

Őt magát pedig az önzetlen szolgálattal kapcsolatos teendőikön kívül a satsangok, a kérdés-feleletek tartása és az olvasás kötötte le. A nagy nyári melegben, amikor sok tanítvány a pihenést, a kikapcsolódást választotta, Ő a szentírások, spirituális művek vizsgálatába merült bele. Egy alkalommal, amikor hatalmas forróság volt a derában, néhány Őhöz közelálló tanítvány azt mondta: „Itt egyszerűen kibírhatatlan a hőség. Inkább a magas hegyek közti Dalhousie-ba kellene menned.

Sant Kirpal Singh történetesen éppen Hazur mellett állt, aki ezt mondta neki: „Lehet, hogy ők arra gondolnak, hogy a fizikai kényelem kedvéért lenne jó, ha odamennék. Én azonban azért fogok ellátogatni oda, mivel ez a terület egész India egyik legkülönlegesebb része, amelyet nem sokan keresnek fel. Én nem nagy számú látogató jórészt spirituális útkereső, és én azért fogok odamenni, hogy az isteni ösvényre vezessem őket.”

Hazur további jellegzetes tulajdonságaként mindenkit egyformán kezelte. Gyakran kiemelte, hogy kövessük a saját vallásunkat, őrizzük meg a kulturális szokásainkat, a hagyományos öltözetünket. Azt kérte, hogy emellett tudományként gyakoroljuk a spiritualitást, amely a szentek útja, és a tudomány legmagasabb formája. Vajon miért? Mert a testünk olyan, mint egy laboratórium, amely-

nek a lelkünk és Isten is a lakója. Mindazok, akik ráleltek Istenre, ezt a Hari Mandirban, Isten templomában váltották valóra, amely az Ő kezének a műve.

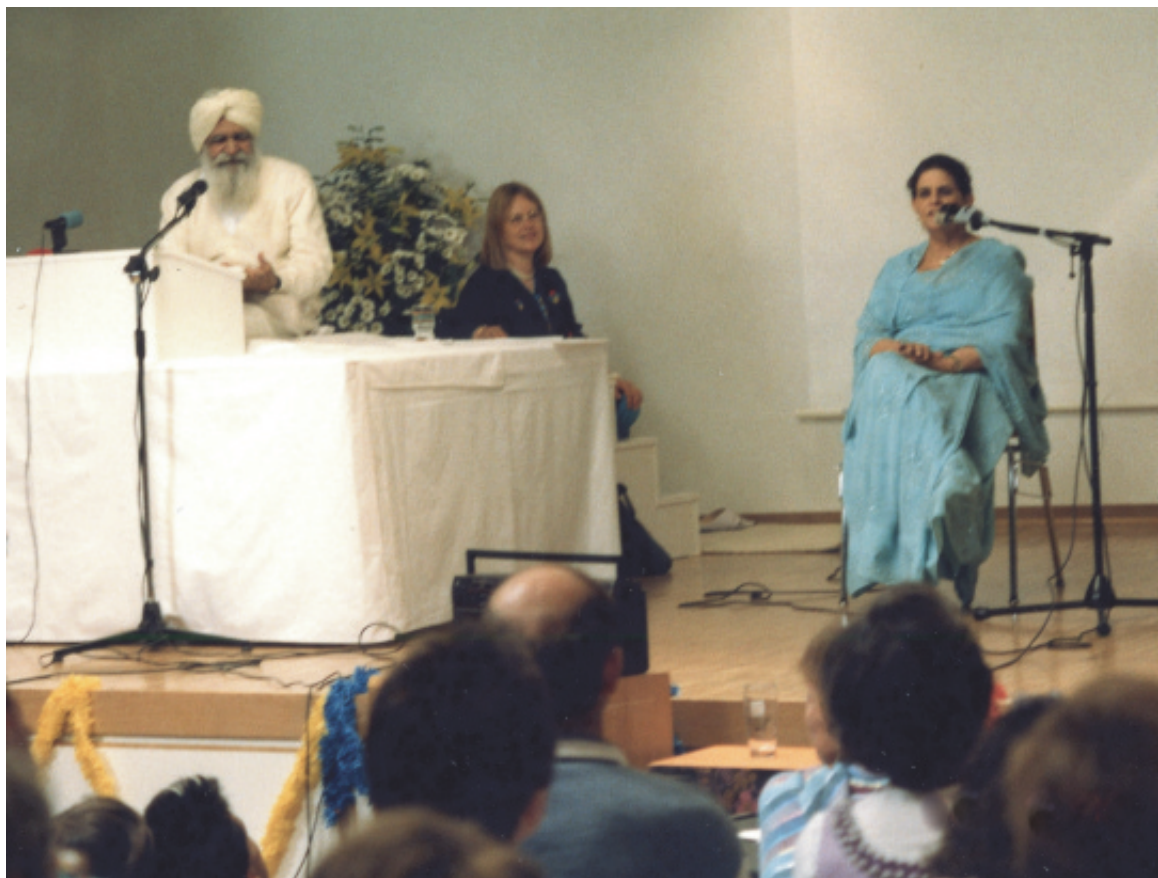
A tanácsai közé tartozott, hogy tiszteljük a vallások szent helyeit, a zarándoklatok célpontjait, hiszen ezeket azért keresik fel az emberek, mert meg szeretnék ismerni Istent. Ő azonban nem ezeken a zarándoklati centrumokban, hanem bennünk lakozik, és csupán az talál rá, aki a bensőjében, Isten igazi templomában fog neki a spirituális keresésének.

Ha valamilyen kutatómunka során fizikai vagy kémiai kísérleteket folytatunk, ehhez nyilván a témában leginkább jártas professzor segítségét fogjuk igényelni. Ha a műszereken, a kísérletre kiválasztott anyagokon kívül a szakmai irányítás is megfelelő, akkor az eredmény mindig ugyanaz lesz.

Az emberi test az Úr valódi temploma, amelyben a lélek és Isten találkozása, egyesülése az Isteni Fény- és Hangáradat segítségével valósul meg. Ehhez egy szakavatott mentorra is szükségünk van, aki a spirituális Mester. Hazur azt kérte: „Tekintsetek az idősebb testvéreteknek vagy a tanárotoknak!

Ha azután a bensőben megpillantjátok a Mesteretek magasztos formáját, kedvetek szerint beszélgethettek Ővele.”

A spirituális sikeresség érdekében keressük a Mesterszent társaságát, aki



Isten megtestesülése. Ő olyan valaki, aki már megoldotta az élet és a halál misztériumát, és ebben nekünk is segíteni tud. E világ keletkezése óta csupán egyetlen szabályt, irányelvet szükséges követnünk. Ez pedig az, hogy Istennel kizárólag a Fény és a Hang Áradatán utazva egyesülhünk, ugyanis ebből született meg a mindenség. „Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és az Isten vala az Ige.” (Jn 1,1)

Először Ő még egyedül volt, mint a tudatosság Óceánja. Ám egyből több akart lenni. Az így keletkezett

vibráció nyilvánult meg Fény- és Hangáradatként. Erre a szikh szentírások Naam, a Védák Naad, az Upanishádok Udgit, a keresztények szent Ige, Zoroaszter Sarosha, a buddhisták Zengő Fény, a muzulmánok Kalma néven hivatkoznak. A Gurbani, a szikhek szent könyve Hari Kirtánnak, Shabdnak nevezi. Ennek az Erőnek a Theozófusok Társasága a Csend Hangja nevet adta; a kínai szenteknél Tao, a régi görög filozófusoknál pedig Logosz a neve.

Mind ugyanarról a Teremtőerő-

ről beszéltek, csupán az elnevezésekben volt különbség. Ugyanaz a helyzet, mint amikor a vízről beszélnek a különféle nyelveken, és a paani, a jal, az aab, a water, az aqua, stb. szavakat használják.

A Fény és a Hang ösvényén előrehaladva juthatunk el Istenhez. Hazur gyakran mondta: „Testvéreim! Fordítsuk a legnagyobb javunkra ezt a testet, amelyben most élünk!” Ennek ugyanis csak addig van nagy értéke, ameddig benne lakik a lelkünk, amelyen kívül minden mulandó, emiatt egyszer megsemmisül. Minden, amihez jelenleg hozzákapcsolódunk, ragaszkodunk, a halál idején hátramarad. Egyedül a Mesterünk kísér el bennünket a halál mezsgyéjén túlra, és marad velünk utána is a Shabd, a Naam alakjában.

Ő azt kéri mindannyiunktól: „Haladj túl a tested kilenc fizikai nyílásán, és érkezz meg a tizedikbe!” Ez a lelkünk székhelye, a szufik szóhasználatában nukta safeda, a keresztényeknél egyszem vagy harmadik szem. Ha ez az isteni szemünk a Mesterünk kegyéből megnyílik, a meditációban megpillanthatjuk Isten Fényét, és meghallhatjuk az örökké zengő Isteni Muzsikát. Ha a világi zenére gondolkunk, annak megszólaltatásához hangszerekre van szükség, amelyeken például az ujjaink használatával játszunk. A Mennyei Dallamok Istenből erednek, maguktól szólnak, és szüntelen vibrálásuk betölti az egész teremtetést.

Az Istenerőről Guru Nanak azt mondja:

*Ó, Nanak!*

*A mámorító Naam vég nélkül zeng.*

*Éjjel és nappal magával ragad engem.*

Mialatt a figyelmünk, a lelkünk ereje belemerül a hallható Életáradatba, isteni látomásokban is gyönyörködhetünk. E csodálatos személyes benső tapasztalatok a szent beavatás ajándékai, amelyekkel a Mesterünk áld meg minket, aki a Fényhez és a Szférák Zenéjéhez kapcsolja az igazi valónkat.

Ezekhez a tapasztalatokhoz a testi tudatosság fölé emelkedve juthatunk hozzá. Majd a Mester sugárzó formájában túlvezeti a lelkünket az asztrális, a kauzális és a szuprakauzális régió is. A fizikai, asztrális és kauzális testünkhöz e három szintnek megfelelő elme is tartozik.

Miután ezeket a spirituális gyakorlataink során hátrahagyjuk, megérkezünk Amritszárba, a Nektár isteni távához, az örök élet kútforrásához, az úgynevezett összefolyási ponthoz. Amikor a lélek megmártózik ebben a tóban, az összes bűn lemosódik róla. Az öt halalos erejű tolvaj, a harag, a kapzsiság, a ragaszkodás, az érzékiség és az ego örökre elveszti az erejét, és mi a ragaszkodás és az illúziók befolyása fölé emelkedünk.

Ezután elérjük az igazi Otthonunkat, Sach Khandot, ahol a lelkünk belemerül a Léleklefettibe. Erre az

állapotra a szufik a Fana-fil-Allah kifejezést használják. Ezt előzi meg a Fana-fil-Sheikh, vagyis a lélek egyesülése a Mester sugárzó formájával. Ehhez kapcsolódik sok szent írásában a következő kijelentés:

*Előttem áll Isten és a Gurum.  
Ki előtt hajtok fejet először?  
A Gurum az, aki oly végtelenül kegyes,  
hogy egyesíti a lelkem Istennel.*

Csupán akkor nyer igazi értelmet számunkra „az emberi testvériség és isteni Atyaság” kifejezés, amikor eljutunk erre a benső szintre. Az anyag világában élve intellektuális szinten gondolkodunk és beszélünk. Miután egyesek leszünk spirituális Mesterünk sugárzó, éteri formájával, minden levélben, rügyben, a teremtés parányi részecskéiben is felismerjük Isten magasztosságát, és szeretet lesz bennünk az Ő összes teremtménye iránt. Ettől kezdve annak tudatában élünk: „Egy az Isten, Ő a mi Atyánk, és mi mind az Ő gyermekei vagyunk.”

Ez volt Hazur tanításának a lényege, amelyet ma azért mutattam be nektek, hogy segítsen a jó emberré válásunkban. Enélkül ugyanis nem lehetünk valóban jó hinduk, muzulmánok, szikhek vagy keresztények.

Szeressük egymást! Legyünk figyelmesek mindenkivel, akikkel kapcsolatba kerülünk! Ahogy már megemlítettem, az angyalokat utasították, hogy tisztelje az embert. Miért? Mert az odaadáson kívül rendelkezik az

együttérzés, a részvét képességével is, amellyel enyhítheti mások gondjait, szomorúságát.

*A mások fájdmalmában  
osztózás érdekében  
teremtette meg Isten az emberi lényt.  
Ugyanis nem volt biánya angyalokban,  
akik az Ő dicséretét zengték.*

Építsük bele Hazur tanítását az életünkbe! Váljunk szeplőtlenül tisztává! „Légy Jó! Válg egygyé!” E szavakat ne csak a szánk ismétlje, hanem éljünk ezzel összhangban! Szeressük az egész teremtést, és szolgáljunk önzetlenül!

Sant Kirpal Singh a történelem folyamán először adott nekünk egy nagyon fontos tudományos eszközt: az önelemzést segítő naplót. Azt kérte, hogy ezt minden nap, elalvás előtt töltsük ki. Nézzük meg, hogy mit tettünk helytelenül a nap folyamán! A következő naptól kezdve pedig tegyük jobban mindazt, amiben hibáztunk! Így ideális emberré formálódhatunk, aki végül egyesül Istennel.

Zárásként egy strófát hallgassatok meg, amelyet Hazur tiszteletére írtam. Ebbe tömören benne van a nagy Mesterek egész tanítása:

*Hajnaltól késő estig  
fóhászkozadjunk a békéért,  
és hallgassuk a szeretet üzenetét!  
Sawan áldással telt felbő  
köriülfogják az idő tavernáját.  
Ó, Pobárnok, járjon a szeretet  
kehybe csak körbe, körbe és körbe!*



## A HÍD

Egy vidéki farmon két testvér élt egymás szomszédságában. Egy napon egy jelentéktelen félreértés kapcsán összevesztek. Eddig kölcsönadták egymásnak a szerszámaikat. Ameddig az egyik távol volt, a másik vigyázott a farmra. Korábban megbeszélték a problémáikat, de most egy csapásra minden megváltozott. Hiába a negyvenéves testvéri barátság, most végül odáig fajult a dolog, hogy szóba sem álltak egymással.

Egy szép napos reggelen az idősebbik testvérhez bekopogott egy idegen férfi, aki egy-két napra munkát keresett. Először el akarta hajtani, de végül, amikor meghallotta, hogy ácsmester, és jól bánik a fával, ez megmozgatta a fantáziáját. Azt a feladatot adta neki, hogy a testvére és az ő telke határába kerítést építsen. Olyat kért, amin még átlátni sem lehet, mert annyira haragudott a fivérére. Miután kiadta a feladatot

és minden faanyagot, szerszámot, szeget a rendelkezésére bocsátott a mesternek, elment a városba.

Az ács neki is látott a munkának. Estefelé, amikor visszajött az idősebb testvér, megdöbbenve látta, hogy a telek határában, a kis völgyben nem kerítés, hanem ellenkezőleg egy híd áll, amely összeköti az ő és testvére telkét. Pont akkor jött ki a fiatalabbik fiú, aki szintén meghökkenve nézte a hidat, ezt mondta: „Drága testvérem! Te képes voltál egy hidat építtetni, azok után, ami köztünk történt? Azt követően, amit tettem és mondtam?”

Erre mindketten nagyon elszégyelltek magukat, és a híd közepén egymást átölelve kibékültek. Ennek örömére kérték az ács mestert, hogy maradjon még pár napig, találnak még neki valami munkát. Erre az ács mester így felelt: „Nagyon szívesen maradnék, de még sok olyan hely van, ahol hidat kell építenem!”

*Ismeretlen szerző*

Máté László

## KARÁCSONYI AJÁNDÉK

A férfi lassan megmozdult, átfagyott tagjait dörzsölgette. Gondolataiban, a régmúlt karácsonyok emlékei kavargtak. Felidéződött benne a meghitt gyerekkori ünnepek emléke, amikor a nagy barna mackót vagy a villanyvonatot kapta. Majd a későbbi évekre gondolt, amikor már felnőttként saját családjával ünnepelt; így a kislánya földöntúli boldogságára a játékbaba és az apró szobabútorok látán. Istenem, hogy tudott örülni! Mennyire szeretett hozzábújni! – gondolta a férfi. Nagyon apás volt.

Már régóta nem várta, sőt egy idő óta egyenesen gyűlölte a karácsonyokat. A válása utáni magányos ünnepnapokra sem szívesen gondolt. Amióta pedig az utcán tengette életét, utált minden ünnepet. Ez a hatodik karácsony, amit hajléktalanként az utcán élt meg, és számára csak az emlékek maradtak. Megszokta a számkivetettek és megvetettek életét. Először még zavarta egy-egy szánakozó adomány elfogadása, mára azonban a teljes közönyösség és beletörődés vált az életszemléletévé. A telet a hideg miatt nem szerette, a többi évszak elfogadhatóvá vált számára. A lényeg, hogy legyen egy kis ennivaló és néha-néha valami innivaló. Az ital, az jó. Elbódít, és segít elfeledtetni a kilátás-

talán helyzetet.

Ismét érezte a csontokig hatoló hideget. Felnézett az égre, és úgy gondolta, 10-11 között lehet az idő. Elhatározta, hogy minden ellenérzését félretéve, elmegy a menhelyre ebédelni. Nem szerette a menhelyet. Nem tudta meghatározni az okát, de nem szívesen maradt ott. A menhelyen jó meleg, néhány ismerős sors társ barátságos köszöntése, és ünnepnek éppen nem nevezhető ebéd fogadta. Az ebédosztó, amikor rákerült a sor, megkérdezte, tegnap este miért nem jött, hiszen sült hús volt, és még egy szelet sütemény is. A férfi csak megrántotta a vállát, de nem válaszolt.

A leves meleg és sós volt. Más jót nem igen lehetett mondani az ételről. A főzelék íztelen volt, ráadásul nem is szerette. De meg kell enni, mert szüksége van az energiára. A férfi lassan evett, és minden falatot jól meg-rágott. Már nagyon régóta nem volt oka a sietésre.

Amikor kifelé indult, meglátta a menhely vezetőjét. Nem akart vele találkozni, mert tudta, hogy megint rákezd, hogy miért az utcán tölti az éjszakát. Szerencséje volt, mert valaki megállította. A férfi kihasználva a helyzetet, gyorsan távozott.

Az utcán csoszogva megindult a körút felé. Azt gondolta, karácsony lévén az emberek talán adakozóbbak. A szokott helyére ment. Igaz, hogy nem ez volt a legjobb a körúton, de néha egészen jó kis pénz összejött. A forgalom hullámzó, de inkább gyér volt. Ennek megfelelően a kocsiból kinyújtott forintok is igen kevés összeget adtak ki. Már sötétedni kezdett, és alig több mint négyszáz forint gyűlt össze. Megvárom, amíg teljesen besötétedik – gondolta a férfi. Utána elmegyek. Sok jó már úgysem várható.

Ahogy a kocsik között csoszogott, meglátta, hogy a következő autó ablaka leereszkedik, és egy kéz alamizsnát nyújt. Odament, hogy elvegye a pénzt. A férfi és a sofőrülésen ülő nő tekintete hirtelen találkozott. Megkövülten nézték egymást.

- Apa? – csúszott ki önkéntelenül a nő száján a kérdés.

- Kislányom – dadogta a férfi zavartan.

A lámpa zöldre váltott, de a nő nem indult el. A két ember mereven nézte egymást.

- Anya, miért nem indulsz már? – csivitelte a hátsó ülésen ülő aranyzőke hajú kisfiú.

- Drágám, valami baj van? – kérdezte a nő mellett ülő férfi is.

A hátsó kocsik előbb bőszen dudálásba kezdtek, majd szép sorban kikerültek a zöld lámpánál veszteglő kocsit. A nő visszarakta a fémpénzt a tárcájába. Hosszasan kotorászott benne, majd a férfi kezébe nyomott két papírbankót. Az ismét zöldre váltó lámpánál, visító kerekkel indítva, vadul elszáguldott az autó. A férfi kezében lévő két darab ötezrest nézte, és szeme megtelt könnyel.

Először könnyezett, amióta az utcán él, és először érezte, hogy megalázták.

## MIÉRT ALACSONYÍTANÁ LE MAGÁT ISTEN?

Élt egy ember, aki nem hitt Istenben, és soha nem habozott, hogy mások tudtára adja, mit gondol az Istenbe vetett hitről és a vallási ünnepekről, köztük természetesen a karácsonyról. A felesége viszont hívő volt. A férje rendszeres bántó megjegyzései ellenére a gyerekeit Istenbe és Jézusba vetett

hit szerint nevelte. Egy havas estén a felesége és a gyermekei a falusi gyülekezet karácsonyi Istentiszteletére készülődtek. Hívták az apát is, de ő persze hallani sem akart arról, hogy elkísérje őket.

„Ez a történet csak egy mese, miért alacsonyítaná le magát Isten, hogy

emberként jöjjön a Földre? Teljesen nevetséges! Hogyan lehetnek ebben ennyien?!” – jelentette ki. Az asszony és a gyerekek így nélküle indultak útnak. Kint nagy pelyhekben esett a hó. Kicsit később felerősödött a szél, és a hóesésből hóvihar lett. A férfi az ablakon kinézve csak vakító fehérséget látott. Leült a kandalló elé, és elégedetten nézte a csendesen égő tüzet.

Néhány perc elteltével nagy puffanást hallott odakintről. Valami nekiment az ablaknak. A hang megismétlődött. Kinézett, de még egy méterre is alig lehetett ellátni. Amikor a vihar alábbhagyott, kimerészkedett, hogy megnézzé mi adhatta a furcsa hangot az ablak közelében. A ház melletti mezőn egy csapat vadludat látott. A jelek szerint a ludak délre igyekeztek a téli hideg elől, de a hóvihar miatt nem tudták folytatni útjukat. Eltévedtek, és végül a farmon kötöttek ki, étel és menedék nélkül. Ijedten csapkodtak szárnyaikkal, vakon és céltalanul körbe-körbe repkedtek a mező felett. Bizonyára némelyik madár nekirepült az ablaknak. Ezt hallhatta korábban.

A férfi megsajnálta a vadludakat, és segíteni akart rajtuk. „A meleg istálló tökéletes hely lenne nekik” – gondolta. Ott tölthetnék az éjszakát, és biztonságban várhatnák a vihar végét. Miután ezt kigondolta, odament az istállóhoz, és tágra nyitotta az ajtaját. Megállt és figyelt, azt remélve, hogy a madarak majd bere-

pülnek. Azok azonban csak ide-oda repkedtek céltalanul, és úgy tűnt, egyáltalán nem vették észre a karámot, illetve, hogy mit jelenthet számukra az a hely.

A férfi megpróbálta magára terelni a madarak figyelmét, de ettől csak megijedtek, és messzebbre húzódtak. Ekkor bement a házba egy kis kenyérért. Morzsává szaggatta, és egy csíkban elszórta a bejáratig. Még mindig nem értették meg, hogy mit akar. Most már kezdett elfogyni a türelme. A vadludak mögé lopózkodott, és megpróbálta a pajta felé irányítani őket, de csak még jobban megijedtek. A szélrózsa minden irányába repültek, csak éppen oda nem, ahol jól érezhették volna magukat. Akármit tett, egyszerűen nem tudta elérni, hogy az istállóba terelje őket, ahol melegben és biztonságban lehettek volna.

„Miért nem követnek engem?” – morfondírozott magában türelmetlenül. „Nem látják, hogy ez az egyetlen hely, ahol átvészélhetik a vihart?” Addig törte a fejét, míg rájött, hogy a madarak soha nem követnének egy embert. „Ha én is lúd lennék, meg tudnám menteni az életüket” – mondta ki hangosan. Ekkor eszébe jutott valami. Bement az istállóba, és kihozta egyik libáját. Óvatosan a vadlúdcsapat mögé ment vele. Amikor elengedte, a saját állata átrepült a madár csapaton, egyenes be a meleg épületbe. A vadludak egyenként követték.





A férfi megállt, és hirtelen eszébe ötlöttek a néhány perccel korábban kimondott saját szavai: „Ha én is lúd lennék, meg tudnám menteni az életüket!” Azután a feleségére és a köztük korábban lezajlott párbeszédre gondolt. „Miért akarna Isten olyaná válni, mint mi? Ez nevetséges!” Hirtelen minden világos lett. Pontosan ezt tette Isten. Mi emberek vagyunk a vadlibák. Vakon bolyongva, elveszetteen bukdácsolunk a halál felé. Isten olyaná tette a Fiát, mint mi, hogy megmutassa az utat, és megmentsen.

Amikor ezt felismerte, hangos zokogás tört fel belőle. Térdre esett a friss hóban, és elmondta élete első imáját: „Köszönöm Istenem, hogy emberként eljöttél, hogy kivezess bennünket a viharból!”

Ahogy a szél és a hóvihár csendesedni kezdett, úgy nyugodott meg a lelke is, miközben ezeket a csodálatos gondolatokat forgatta fejében. Végre rájött, hogy miről szól a karácsony. Hosszú évek kételyei és hitetlensége, mint a múltó vihar, egy pillanat alatt szertefoszlottak.



## A FENYŐFÁK

Három fenyőfa állt egy dombtetőn. Annak, amelyik közülük a legmagasabbra nőtt, szép és egyenes volt a törzse, és messze nyúltak az ágai. A mellette álló kisebb fenyő nem volt ennyire terebélyes, de napról napra fejlődött. Igyekezett, hogy minél előbb olyan lehessen, mint a magasra nőtt társa. A harmadik fenyő azonban igazán kicsi volt, vékony törzsű és egészen alacsony. „Bárcsak olyan nagy és erős lennék, mint a legnagyobb fenyő!” – sóhajtozott naphosszat.

Nagyon hideg volt a tél ebben az esztendőben. A földet belepte a hó. Hamarosan itt a karácsony. Mind a hárman nagyon várták ezt az ünnepet, mert az év során sokszor hallották a többiektől, hogy decemberben eljön közejük a Téliapó, és kiválaszt majd egy fát, amelyet azután valamelyik meleg otthonban fénylő díszekkel és gyertyákkal raknak tele, és boldog gyerekek vesznek körül.

A következő napon egy reszkető kismadár jött szökdécselve feléjük. Megsérült a szárnya, ezért nem tudott repülni. „Kérlek legnagyobb fenyő! Engedd meg, hogy itt maradjak az ágaid közt” – szólította meg félénken a fát. „Nem lehet! Nem telepedhet madár az ágaim közé, mert éppen karácsonyfának készülök.” „Pedig nagyon fázom” – sírdogált a kismadár, de a büszke fenyő nem is válaszolt. Így hát a törött szárnyú madárka odább ugrált a középső fenyőhöz. „Megengeded, hogy meghúzzam magam az ágaid védelmében?” – kérdezte. „Nem!” – rázta meg magát a kisebbik fenyő. „Nem ringathatok semmiféle madarat az ágaim között, mert hátha éppen most vinne el valaki karácsonyfának.”

Ekkor szegény didergő kismadár tovább ugrált a harmadik fácskához. „Drága kicsi fenyő! Itt maradhatnék az ágaid között?” – kérdezte. „Gyere gyorsan! Bújj egészen hozzám. Majd megmelegítelek, amennyire csak tőlem telik” – mondta a legkisebb fenyő. A kismadár felugrott a fácska ágai közé, és ott nyomban el is aludt.

Hosszú idő múlva édes, halk csengettyűszó hallatszott. A csilingelő hangok egyre közeledtek, és már egészen közelről hallatszottak a dombon. Elhagyták a legnagyobb fenyőt, elhaladtak a középső fenyő előtt is, de amikor a harmadik fácska elé értek, elhallgattak. Mind a három fenyő látta az apró csengettyűket. Egy rénszarvas által húzott szép szánkón csüngtek, amelyből most kiszállt az utasa.

„A Téliapó vagyok” – mondta. „Karácsonyfát keresek egy nagyon kedves kisgyerek otthonába. „Engem vigyél! Én vagyok a legszebb!” – kiáltott fel a magasra nőtt fenyő. „Inkább engem válassz!” – ágaskodott fel a kisebbik fenyő. A harmadik fácska azonban meg sem szólalt. „Te nem szeretnél eljönni?” - kérdezte tőle a Téliapó. „De, nagyon vágyom rá!” – felelte a harmadik fácska. „De itt kell maradnom, hogy vigyázzak erre a beteg kismadárra. Éppen elaludt.” „Kicsike fa! Te vagy a legszebb fenyő a világon! Téged viszlek magammal” – mondta a fehérszakállú idegen.

Azzal gyöngéden kiemelte őt a földből, olyan óvatosan, hogy az ágai közt megbúvó kismadár fel sem ébredt. Aztán a szánkójába állította a csöpp fenyőt a kis sérült lényel együtt, majd maga is beült mögéjük. A kicsi szánkó ezüstös csengettyűszóval tovasuhant velük a karácsonyi havon...

Linda Jennings

## KARÁCSONYI MEGLEPETÉS

„Félek, hogy az idén nem lesz túl vidám a karácsonyunk” – mondta a hat gyerek anyja. Ők aggódva kapták fel a fejüket. „Nincs karácsony! Nincsenek ajándékok, se sütemény, se karácsonyfa!” Végignézett a csalódott arcocskákon, és felsóhajtott. „Én is nagyon sajnálom, de apu beteg, kórházban van. Kevés a pénzünk. Egyébként se volna helyes nélküle ünnepelni. Majd, ha meggyógyul, hazajön, pótkarácsonyt tartunk.”

A kis Zsuzsi elkezdett sírni: „Az nem ugyanaz! Nem igazság, ha nincs akkor karácsony, amikor itt az ideje!” Ám az édesanyja szó nélkül csomagolni



kezdett: gyümölcsöt tett egy kosárba, hogy elvigye a kórházba. A hat gyerek kiment az utcára. Minden olyan szomorúnak látszott. A sarkon túl egy kicsi ház állt, ahol azelőtt az öreg pártfogójuk, Juci néni lakott. Most már nem itt élt, a lányához költözött, mert nagyon öreg és gyöngé lett. A kis ház azóta üresen állt, az ablakai sötétek voltak. Olyan szomorú volt az egész, mint ők maguk. „Szegény apu. Milyen rossz neki. Szörnyű lehet karácsonykor kórházban lenni” – jegyezte meg Jancsi.

Ahogy a gyerekek befordultak a sarkon, meglepődve kiáltottak fel. Különös látvány fogadta őket. Fények ragyogtak a kis házban. Odaszaladtak. Kinyílt az ajtó. A küszöbről Juci néni lánya mosolygott rájuk. „Kedveskéim! Miért vagytok ennyire szomorúak?” – kérdezte csodálkozva. „Nálunk az idén nem lesz karácsony” – szipogtak a gyerekek. „Nem úgy van az!” – mondta Juci néni lánya. „Tudjátok-e, miért vagyunk most itt? Édesanyámnak honvágya volt. Nagyon vágyott arra, hogy a saját házában ünnepelje a karácsonyt. Így hát visszajöttünk, hogy itt töltsük az utolsó karácsonyt, mielőtt eladnánk a házat. Ám gyerekek nélkül milyen lenne ez a különlegesen szép nap? Nem jönnétek el hozzánk, hogy együtt ünnepeljete velünk? „Jaj, de jó! Boldogan jövünk” – válaszolták kórusban a gyerekek.

Így történt, hogy karácsony délutánján, amikor az anyukájuk elindult a kórházba, hogy meglátogassa az édesapjukat, a gyerekek az utcasarkon álló öreg házhoz rohantak. Hatalmas meglepetés várta őket. A kivilágított ablakból megpillantották a karácsonyfát a ragyogó fényű gyertyákkal és a csillogó díszekkel. A hat testvérnek a lélegzete is elállt a csodás látványtól. „Kedveseim! Gyertek be!” – mondta szeretettel a szomszédjuk lánya. Juci néni a nagy karosszékekben ült, és mosolyogva fogadta őket. Aztán igazi szép karácsonyeste következett. A fa alatt mindegyikükre ajándék várt.

A legszebb ajándék mégiscsak az volt, amikor az anyukájuk hazaért a kórházból, és elújságolta, hogy az apukájuk jobban van. Ha minden jól megy, hamarosan hazajöhet.